

Димчо Дебелянов

Аз знам, че когато се нявга
пробуди...

Аз знам, че когато се наявга пробуди
душата ми, пътница морна заспала,
часът на великата горест ще бъде
по радост завинаги вече умряла.

Аз знам, че в очите ѝ ужас предсмъртен
ще пламне и горко тогаз ще трепери –
ще види кристалния извор размътен,
в руини чертога свой тя ще намери.

Цветята увехнали прах ще покрива
и бурен навред вместо рози ще никне.
Напразно тогава сълзи ще пролива –
безмълвие, мрак ще се неи откликне.

Аз знам и самин във самотност живея,
че страх от шума в тишината ме куди –
душата си в сладостна дрямка люлея;
дано се тя никога веч не пробуди!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6104>]